

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň JUDr. Jany Tondrové a Mgr. Nadi Pínové v právní věci žalobce: **N logistic Transport s. r. o.**, se sídlem v Jirnech, V Alejích 230, IČ 24779105, zast. Mgr. Lindou Kasha, advokátkou se sídlem v Praze 7, Na Kazance 426/2, proti žalovanému: **EHReality s. r. o.**, se sídlem v Praze 9, Tupolevova 465, IČ 27412601, o **67 760 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 23. června 2015, č. j. 10 C 342/2014

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se p o t v r z u j e .**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 4 985,20 Kč k rukám advokátky Mgr. Lindy Kasha do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně vyhověl v celém rozsahu žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení žalobní částky s příslušenstvím v podobě zákonného úroku z prodlení z důvodu úhrady přepravy zboží na základě objednávek žalovaného. Druhým výrokem soud prvního stupně přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení v plné výši podle § 142 odst. 1 o. s. ř.

Soud prvního stupně odůvodnil své rozhodnutí tak, že žalobce pro žalovaného provedl mezinárodní přepravu zboží na základě jeho objednávek, a to dne 29. 1. 2014 z Piechowice (Polsko) do Bardejova na Slovensku, dne 10. 2. 2014 z Bardejova do Piechowice a dne

19.2.2014 z Piechowice do Hradce Králové a Rokytova. Všechny přepravy se řádně uskutečnily, a pokud žalovaný v případě první přepravy uváděl, že tato byla provedena opožděně a bylo naloženo jiné zboží, soud prvního stupně uzavřel, že objednávka přepravy obsahovala ujednání pouze o místě nakládky a vykládky, termín byl sjednáván ústně. Žalovaný neprokázal, že v tomto případě došlo k prodlení s vykládkou nákladu nebo, že by žalovanému v důsledku poškození zboží (druhá přeprava) vznikla škoda, případně došlo k nemajetkové újmě v podobě ztráty dobrého jména žalovaného. V případě třetí přepravy žalovaný ničeho nenamítal. Žalovaný navíc podle soudu prvního stupně neprokázal existenci dohody s žalobcem, podle které mělo dojít k započtení ceny přepravy ve vztahu k tvrzenému nároku na náhradu škody a ušlý zisk způsobený opožděnou přepravou zboží či poškozením zboží, když žalovaný neprokázal existenci škody, rozsah škody ani její výši. Po právní stránce skutkový stav posoudil soud prvního stupně jakožto vztah založený třemi jednotlivými smlouvami o mezinárodní přepravě zboží podle Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční dopravě č. 11/1975 Sb. (dále jen CMR). Žalobce přepravu provedl řádně a včas, cenu vyúčtoval žalovanému a žalovaný za ni nezaplatil, čímž svůj závazek nesplnil, a proto je nárok žalobce po právu. O příslušenství pohledávky bylo rozhodnuto podle § 1970 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník a nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podal žalovaný včasné odvolání, kterým namítal nesprávnost skutkových závěrů soudu prvního stupně, zejména tím, že soud prvního stupně ve svém rozhodnutí nezohlednil tvrzení žalovaného, že smlouva naplněna nebyla, když žalobce přepravu uskutečnil opožděně a navíc žalovanému způsobil škodu. Soud neprovedl důkazy, které žalovaný navrhoval k prokázání svých tvrzení. Následně ve svém odvolání vylíčil skutkový děj, jak dle názoru žalovaného proběhl a tím zopakoval svoji obranu, obsaženou v podání ze dne 27. 1. 2014. Žalovaný dodal, že se telefonicky s žalobcem dohodl, že nebude požadovat náhradu vzniklé škody a zároveň žalobce nebude požadovat úhradu přepravy. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a vrátil mu věc k novému projednání.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející podle § 212, § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu pro zjištění skutkového stavu rozhodného pro posouzení věci, zejména pokud jde o obsah smluvních ujednání, uskutečnění přepravy v jednotlivých případech, neexistence poškození přepraveného zboží v rozsahu tvrzeném žalovaným a případného započtení. Rovněž tak právní hodnocení soudu prvního stupně je správné. Námitky odvolatele pak nemohou přivodit zrušení či změnu napadeného rozsudku.

Odvolací soud předně považuje všechny tři přepravní smlouvy za řádně uzavřené v režimu úmluvy CMR. V prvním případě nebyl žalovaným jako objednatel sjednán přesný termín přepravy zboží a bylo na dohodě stran, kdy k ní dojde. Podle článku 19 Úmluvy platí, že překročení dodací lhůty nastane tehdy, nebyla-li zásilka vydána ve sjednané lhůtě, a pokud nebyla lhůta sjednána, přesahuje-li skutečná doba přepravy s přihlédnutím k okolnostem a při dílčích nakládkách zejména s přihlédnutím k sestavení času potřebnému pro sestavení vozové zásilky dobu, kterou je možno očekávat od pečlivého dopravce. Žalobce uskutečnil přepravu v nejkratším možném čase s ohledem na aktuální okolnosti (zimní období), přičemž přesný termín nebyl v objednávce ujednan. Pokud žalovaný tvrdil, že zásilka byla v důsledku chování žalobce poškozena a měl by tudíž žalobce jako dopravce podle článku 17 Úmluvy odpovídat za její poškození a případně i za překročení dodací lhůty.

Zde důkazní břemeno tíží žalobce, nicméně žalovaný neprokázal vznik škody. V tomto směru soud prvního stupně správně uzavřel, že se jednak nejednalo o opožděnou přepravu a rovněž, že z provedených důkazů nevyplývá, že žalovanému škoda skutečně vznikla, případně v jaké výši a že byla řádně a včas uplatněna. V případě třetí přepravy žalovaný nenamítal niče, snad kromě tvrzení, že byl s žalobcem dohodnut o vzájemném zápočtu. Existence takové dohody nebyla rovněž prokázána. O tom, že žalovaný nevznesl žádné výhrady, svědčí skutečnost, že si objednal u žalobce právě v pořadí třetí přepravu. Žalovaným byli navrženi svědci Michal S. a Jana H., aniž bylo žalobcem specifikováno, k jakým skutkovým okolnostem měli vypovídat, další důkazy pak označeny nebyly. Soud prvního stupně pro neúčast žalovaného u jednání dne 23. 6. 2015 nemohl žalovaného poučit ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1, 3, že neunášení břemeno tvrzení a důkazní břemeno. Žalovaný se pak v rámci odvolacího řízení nemůže dovolávat toho, že nalézací soud neprovedl všechny důkazy.

Především je třeba zdůraznit, že se v daném případě jedná o sporné řízení ovládané zákonnou koncentrací (§ 118b o. s. ř.), která může být prolomena jen výjimečně, mj. tehdy, vyvstala-li potřeba poučení účastníka podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. Podle ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř. totiž platí, že nebylo-li provedeno přípravné jednání podle § 114c o. s. ř. (jako v tomto případě), mohou účastníci uvést rozhodné skutečnosti o věci samé a označit důkazy k jejich prokázání jen do skončení prvního jednání, popřípadě do uplynutí lhůty, která byla účastníkům poskytnuta k doplnění tvrzení o skutečnostech významných pro věc, k podání návrhů na provedení důkazů nebo ke splnění dalších procesních povinností. K později uvedeným skutečnostem a označeným důkazům smí soud přihlídnout, jen jde-li o skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, které nastaly po přípravném, a nebylo-li provedeno, po prvním jednání nebo které účastník nemohl bez své viny včas uvést, jakož i ke skutečnostem nebo důkazům, které účastníci uvedli poté, co byl některý z nich vyzván k doplnění rozhodujících skutečností podle § 118a odst. 1 až 3. O této koncentrační zásadě byl žalovaný poučen společně s předvoláním k soudnímu jednání dne 19. 5. 2015, resp. 26. 5. 2015.

V daném případě soud prvního stupně dospěl v průběhu jednání k závěru, že žalovaný své důkazní břemeno neunáší a z jeho pohledu (správně) vyvstala potřeba o tom žalovaného poučit. Žalovaný se na jednání soudu ze své vůle nedostavil a fakticky se tak vzdal práva na poučení podle § 118a odst. 3 o. s. ř. K tomu lze odcitovat například z usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2010, sp. zn. III. ÚS 2848/10: „*Ustanovení § 118a o. s. ř. upravuje jen poučovací povinnost soudu při jednání. Znamená to, že účastník, který se nedostavil k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, tím soudu znemožnil, aby mu soud poskytl poučení podle ustanovení § 118a o. s. ř., jestliže soud projednal věc v nepřítomnosti takového účastníka v souladu s ustanovením § 101 odst. 3 o. s. ř. Nemohl-li soud poskytnout účastníku poučení podle ustanovení § 118a o. s. ř. proto, že se účastník nedostavil k jednání, není oprávněn ani povinen mu sdělovat potřebná poučení jinak a není ani povinen jen z tohoto důvodu odročovat jednání (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. března 2010, sp. zn. 28 Cdo 3665/2009). Ústavní soud již ve své dřívější judikatuře vyslovil, že zásad spravedlivého procesu (článek 36 odst. 1 Listiny) se nemůže dovolávat ten účastník řízení před obecnými soudy, který, ač byl řádně a včas (ustanovení § 115 odst. 2 o. s. ř.) o jednání obecného soudu uvědoměn, toto jednání zmeškal, nebo ten, kdo řádně a včasné uplatnění svých procesních práv zanedbal; totéž platí i v případech, spočívá-li nedostatek procesní aktivity či obezřetnosti na straně advokáta, jehož si účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci) zvolil a který za řádný výkon převzatého zastoupení podle zákona a pravidel svého povolání odpovídá (viz náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 68/97, usnesení sp. zn. II. ÚS 100/02.)“*

Na základě provedeného dokazování dospěl nalézací soud k závěru, že přepravy se uskutečnily řádně, žalovaný neprokázal vznik škody v důsledku pozdní přepravy či poškození přepravovaného zboží a tím mu nevznikl nárok vyplývající z odpovědnosti žalobce jako dopravce. Naopak mu vznikla povinnost úhrady za přepravu dle vystavených faktur, jejichž výši nikdy nezpochybnil.

Ze shora uvedených důvodů odvolací soud neshledal, že by v dané věci byly splněny podmínky pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně či jeho změnu a rozsudek dle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, včetně výroku o náhradě nákladů nalézacího řízení.

Odvolací soud rozhodl o nákladech odvolacího řízení (§ 224 odst. 1 o. s. ř.) tak, že uložil povinnost k náhradě žalovanému, který v něm neuspěl (§ 142 odst. 1 o. s. ř.). Lhůta ke splnění povinnosti k náhradě nákladů řízení je třídenní a běží od právní moci rozhodnutí (§ 160 odst. 1, § 167 odst. 2 o. s. ř.); náhrada nákladů řízení se platí do rukou advokátky účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení (§ 149 odst. 1 o. s. ř.). Výše nákladů odvolacího řízení dosáhla 4 985,20 Kč a tvoří ji mimosoudní odměna advokáta žalobce za jeden úkon právní služby ve výši 3 820 Kč za účast při jednání odvolacího soudu, stanovená z tarifní hodnoty předmětu sporu (§ 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g/ vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu) a paušální náhrada hotových výdajů připadající na tento úkon právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT), to vše zvýšené o náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 21 % (tj. 865,20 Kč) dle § 137 odst. 3 o. s. ř.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239, § 240 odst. 1 o. s. ř.)

V Praze dne 12. dubna 2016

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Turoňová